

AEC ย่อมาจาก **ASEAN ECONOMIC COMMUNITY** คือประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จริงๆ แล้วมันคืออะไรล่ะ เกี่ยวข้องกับเราอย่างไร เรามาหาคำตอบอย่างคร่าวๆ กันดูว่ามีความเป็นมา และจะเป็นไปอย่างไรนะครับ

AEC เป็นการพัฒนามาจาก ASEAN ซึ่งก่อตั้งกำเนิดมาจากการรวมตัวของ ๕ ประเทศคือ ไทย (Thailand) มาเลเซีย (Malaysia) สิงคโปร์ (Singapore) อินโดนีเซีย (Indonesia) ฟิลิปปินส์ (Philippine) ต่อมา บรูไน (Brunei) ก็เข้าร่วม เป็นประเทศที่ ๖ และเมื่อสี่สิบกว่าปีที่ผ่านมา เวียดนาม (Vietnam) ลาว (Lao PDR) กัมพูชา (Cambodia) และพม่า (Myanmar) (เรียก ๔ ประเทศนี้ว่า CLMV) จึงได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกของ ASEAN รวมเป็น ๑๐ ประเทศ และไม่แน่ว่าในอนาคตติมอร์ตะวันออก (East Timore) (แยกมาจากอินโดนีเซีย) อาจจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกประเทศที่ ๑๑ ก็ได้ เพราะขณะนี้อยู่ในสถานะของสังเกตการณ์ (Observer)

คุณรู้จัก AEC หรือไม่ ?

การรวมตัวเป็น AEC ก็เพื่อพัฒนาให้แต่ละประเทศสมาชิกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้ทำมาค้าขาย การไปมาหาสู่กันทางด้านการค้า เป็นไปได้อย่างสะดวก โดยไม่มีภาษีของสินค้าเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งทำให้สินค้าถูกลง ซึ่งขณะนี้ ๖ ประเทศสมาชิก ยกเว้น CLMV ก็สามารถส่งสินค้าให้แก่กัน โดยไม่มีภาษี และข้อตกลงก็คือว่า ทุกประเทศสมาชิกจะต้องไม่เก็บภาษีสินค้านำเข้าแก่กันในปี ๒๕๕๘ (2015) แต่จะอย่างไรก็ตาม ยังมีสินค้าบางประเภทที่ประเทศสมาชิกได้สงวนไว้ที่จะเก็บภาษีนำเข้า (Sensitive Products List) เช่น สินค้าเกษตรบางชนิด แต่มีระยะเวลา เมื่อพ้นระยะเวลานั้นแล้ว จะไม่สามารถเก็บภาษีนำเข้าได้

นอกเหนือจากสินค้าแล้ว ยังมีภาคบริการ การเงิน และการลงทุน เข้าไปเกี่ยวข้องด้วยโดยให้ มีการเปิดเสรีได้อย่างเต็มที่ ที่น่าสังเกตคือ บริษัทข้ามชาติที่มีการจดทะเบียนในกลุ่มประเทศ ASEAN ก็สามารถใช้สิทธิเดียวกันนี้ได้ นอกจากนั้นยังมีการเปิดเสรีในภาคแรงงาน ในเบื้องต้น เป็นการเปิดให้แรงงานฝีมือบางประเภท เช่น แพทย์ วิศวกร นักบัญชี เข้าไปทำงานในกลุ่มประเทศ AEC ได้อย่างเสรี ส่วนแรงงานประเภทอื่น ๆ คงจะตามมาไม่ช้า ที่สำคัญคือ แรงงานไร้ฝีมือจะเอาไปไว้ที่ไหน

ดังที่กล่าวข้างต้น การรวมกลุ่มประเทศเป็น AEC นั้นเป็นการเปิดเสรีให้กลุ่มประเทศไปมาหาสู่กันอย่างสะดวก ซึ่งดูเหมือนว่าเป็นสิ่งที่ดีมาก แต่ก็ยังมีอีกหลายสิ่งอย่างที่เป็อุปสรรคอย่างมากต่อการดำเนินการ เช่น มาตรฐานสินค้าอุตสาหกรรม มาตรฐานความปลอดภัย หรือเรียกว่าอุปสรรคจากที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษี (Non Tariff Barriers - NTBs) เป็นต้น ซึ่งแต่ละประเทศ ก็มีกำหนดมาตรฐานสินค้าที่จะเข้าไปจำหน่ายในประเทศของตน ด้วยเหตุนี้ คณะกรรมการจากประเทศสมาชิก กำลังดำเนินการเพื่อหามาตรฐานกลาง ที่เรียกว่า AHEEER (อาเซียนะครับ ไมใช่ อาดี) เพื่อให้ทุกประเทศนำไปปฏิบัติ และให้สอดคล้องกับความต้องการของตน

ผมเชื่อว่า บทความนี้พอมีประโยชน์บ้าง แต่ยังไม่จบนะครับ เพราะเนื้อที่น้อย โอกาสหน้า ผมก็จะแวะเพิ่มเติมจากนี้ รวมถึงข้อตกลงของ กลุ่ม ASEAN กับประเทศอื่นๆ หากท่านใดมีคำถามขอให้ส่งมาอยู่ที่ทำการสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีได้ตลอดเวลา ชั้น ๒ ห้องพยาบาล ...